



Arrest

nr. 180 164 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LEMACHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, etnisch tigrinya te zijn en op 7 december 1995 te zijn geboren in Omhajer, te Eritrea. In het jaar 2002 verliet u Eritrea samen met uw tante, en ging u te Omdurman wonen. Wanneer uw tante naar Saoedie-Arabië reisde, bleef u in Omdurman wonen en begon u te werken bij een familie, als huishoudhulp. U werd talloze keren gearresteerd te Soedan, daar u er illegaal verbleef. U vreesde gedeporteerd te worden naar Eritrea. In de loop van de maand mei 2013, besloot u Soedan te verlaten. U reisde per smokkelaar naar Libië, waar u meer dan een jaar verbleef. U leerde er uw huidige partner en vader van uw kind kennen.

Nadien reisde u per boot de Middellandse Zee over, en kwam u aan te Italië. Na ongeveer een jaar in Italië te zijn verbleven, zette u de reis verder. U kwam te België aan op 24 augustus 2015 en vroeg asiel aan opp 25 augustus 2015.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers vastgesteld dat uw, door u geopperde, Eritrese nationaliteit en herkomst, geenszins geloofwaardig, noch aannemelijk bevonden worden.

Vooreerst dient opgemerkt dat u uw beweerde afkomst uit de stad Omhajer in Eritrea, absoluut niet geloofwaardig heeft weten te maken. Er kan aan deze dan ook geen enkel geloof worden gehecht.

U verklaarde dat uw tante u op 7-jarige leeftijd – in de loop van het jaar 2002 – vanuit Omhajer te Eritrea, meenam naar Soedan (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U verklaarde voorts dat uw tante toen Eritrea verliet, daar ze een lid is van de pinksterkerk ['Pente' ofte 'Pentecostalism'], en deze religie in Eritrea verboden werd, in het jaar 2002 (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd wanneer in 2002 u Eritrea verliet, verklaarde u het zich niet te herinneren, maar u voegde eraan toe dat u weet dat uw tante vertrok nadat haar geloof verboden werd te Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd of Omhajer nabij andere landen is gelegen, antwoordde u – eerder vaag – dat het nabij 'Hamdait ofte Tekeze' is gelegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd wat u bedoelt met 'Hamdait ofte Tekeze', antwoordde u dat Hamdait in Soedan gelegen is, en Tekeze Ethiopië betreft. **Gevraagd waarvan 'Tekeze' de naam is, antwoordde u te denken dat het een berg betreft. Gevraagd of er enige rivieren nabij Omhajer zijn, antwoordde u het niet te weten.** Later tijdens het gehoor gevraagd naar namen van bergen in de omgeving van Omhajer, antwoordde u er geen te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd of er enige bergen zijn in de omgeving van Omhajer, antwoordde u – opmerkelijk genoeg, gezien uw eerdere verklaring te denken dat de door u genoemde 'Tekeze', een berg betreft – het niet te weten. Gevraagd of u ooit hoorde van de 'Setit', verklaarde u dat dat een administratief deel van Omhajer betreft. Het dient vastgesteld, dat de Tekeze een rivier betreft, die voorts ook gekend staat als de Setit-rivier, en dat deze rivier de grens vormt tussen Eritrea en Ethiopië, in het meest westelijke deel. Voorts dient vastgesteld dat deze rivier op ongeveer 1 kilometer ten zuiden van Omhajer gelegen is. Dat u deze rivier niet zou kennen, noch zou weten of er überhaupt een rivier is in de nabijheid van Omhajer, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde herkomst uit Omhajer. **Gevraagd of u school liep te Omhajer, antwoordde u graad 1 en graad 2 te hebben gevolgd in Eritrea.** U erop gewezen dat volgens de beschikbare informatie, kinderen in Eritrea pas vanaf de leeftijd van 7 beginnen met schoollopen, maar u Eritrea verliet op die leeftijd, antwoordde u **dat u naar een kleuterschool ging** (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U gesteld dat, indien u enkel naar de kleuterschool ging, **u logischerwijze graad 1 en 2 nog niet kon hebben aangevat, bleef u zwijgen.** Gevraagd of de scholen en crèches te Omhajer, zonder meer open waren en functioneerden, wanneer u er nog woonde, antwoordde u bevestigend. U verklaarde dat uw ouders tot op heden in Omhajer wonen, en u – tot twee jaar terug – **telefonisch contact onderhield met uw ouders, die te Omhajer in Eritrea wonen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Gevraagd wanneer de onafhankelijkheidsstrijd plaatsvond, gaf u correct aan dat deze duurde van het jaar 1961 tot het jaar 1991 (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). **Gevraagd of Eritrea ooit nog conflicten met andere landen gekend heeft, afgezien van de onafhankelijkheidsstrijd, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of er nooit oorlogen of conflicten waren, antwoordde u het niet te weten.** U, iets preciezer, gevraagd of Eritrea, sinds de onafhankelijkheid van het land, **ooit een oorlog had met een ander land, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of er ooit oorlog of conflict was te Omhajer, antwoordde u het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). **Gevraagd of er in Omhajer ooit soldaten waren van een ander land, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd naar uw herinneringen aan uw leven te Omhajer, antwoordde u zich wel degelijk zaken te herinneren, zoals de kerk, de marktplaats en de moskee, en u voegde eraan toe zich te herinneren dat de kerk 'Enda Michael' heette** (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). **Gevraagd hoe het leven te Omhajer was, alvorens u naar Soedan vertrok, gaf u aan dat het er vredevol was.**

Het dient echter vastgesteld dat Omhajer bezet werd door het Ethiopische leger tussen 16 mei 2000 en 21 september 2000, en dat tijdens deze periode de overgrote meerderheid van de inwoners van Omhajer de stad ontvluchtte. Na het vertrek van de Ethiopische legertroepen werden de inwoners van Omhajer door de Eritrese overheid verboden om meteen terug te keren, gezien het overwicht aan landmijnen in de stad. Na het vertrek van de Ethiopische legertroepen uit de stad Omhajer – zo blijkt voorts uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie – gingen vertegenwoordigers van de organisaties 'Eritrean Relief and

Refugee Commission' (ERREC), 'United Nations High Commissioner for Refugees' (UNHCR), 'Office for the Coordination of Humanitarian Affairs' (OCHA) en 'United States Agency for International Development' (USAID), op een gezamenlijke missie naar Omhajer, en stelden vast dat de stad volledig verlaten was, er geen enkele burger aanwezig was, en de kerk en moskee van Omhajer erg zwaar beschadigd waren. Het was voorts duidelijk voor de leden van deze gezamenlijke missie, dat de stad Omhajer volledig verwoest was.

De vaststelling dat u – zoals overduidelijk naar voren komt in de hierboven vermelde verklaringen – geenszins op de hoogte bleek van het feit dat er überhaupt ooit enige oorlog of enig conflict plaatsgevonden heeft te Omhajer, en dat Ethiopische troepen de stad bezetten, hoewel u – volgens uw eigen verklaringen – te Omhajer gewoond zou hebben tot het jaar 2002, doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Omhajer, en uw verblijf aldaar tot 2002. Dat u voorts aangaf dat het leven te Omhajer, voorafgaand aan uw vertrek, 'vredevol' was, en u zich zelfs nog de kerk en moskee van Omhajer herinnert – hoewel, zoals blijkt uit de hierboven reeds aangehaalde informatie – er geen enkele inwoner van Omhajer overbleef nadat de Ethiopische troepen zich weer terugtrokken, en de kerk en moskee zwaar beschadigd waren, bevestigt enkel het volkomen ongeloofwaardig karakter van de door u afgelegde verklaringen. **Er kan dan ook geen enkel – zelfs niet het minste – geloof gehecht worden aan uw bewering dat u te Omhajer zou zijn geboren, en er gewoond zou hebben tot het jaar 2002.**

Nadat u nogmaals herinnerd werd aan het belang om de waarheid te vertellen tijdens het gehoor op het CGVS, nadat u gewezen werd op het feit dat er een oorlog plaatsvond te Omhajer in het jaar 2000, de stad volledig verwoest werd, nadat u werd geconfronteerd met de vaststelling dat uw beweerde herkomst uit de stad Omhajer volkomen ongeloofwaardig wordt bevonden, en nadat u aangeraden werd om overleg te plegen met de advocate die u tijdens het gehoor op het CGVS bijstond, na de pauze tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd of u iets nieuw wenst te verklaren, antwoordde u – uiterst vaag – dat u misschien fouten maakte, en u misschien verkeerde periode vermeldde (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd welke fouten u dan concreet zou hebben gemaakt, verklaarde u het niet te weten. Gevraagd naar welke 'fouten' u dan verwijst, antwoordde u – opnieuw uiterst vaag en geenszins overtuigend – 'dat er een oorlog was'. Gevraagd hoe het komt dat u niet op de hoogte bleek te zijn van deze oorlog, antwoordde u het niet te weten. U erop gewezen dat Omhajer nagenoeg volledig kapot geschoten werd, en gevraagd hoe het mogelijk is dat u zoiets niet zou weten, antwoordde u – allesbehalve overtuigend – het zich niet te herinneren. U gesteld dat u er woonde tot uw 7 jaar, en het dan toch niet kan dat u zich hiervan niets zou herinneren – en zich wel zaken zou herinneren, zoals hierboven reeds aangehaald, dat het leven er vredevol was, en er een kerk en een moskee was – antwoordde u zich er niets van te herinneren.

Dat u fouten zou hebben gemaakt, en misschien 'verkeerde periodes' zou hebben vermeld, weet allesbehalve te overtuigen. Immers, u wist op geen enkele manier aan te geven welke fouten u dan gemaakt zou hebben volgens u. Voorts dient vastgesteld dat u [zoals hierboven reeds vermeld] verklaarde dat u samen met uw tante de stad Omhajer, en nadien Eritrea, verliet in de loop van het jaar 2002, omdat uw tante een lid was van de Pinksterkerk, en het pinkstergeloof verboden werd in 2002. Dit is inderdaad correct – het pinkstergeloof werd in Eritrea officieel verboden in mei 2002. Uw verklaringen maken het evenwel onmogelijk dat u zich zou hebben 'vergist' wat betreft de periode waarin u Eritrea verlaten zou hebben, en bevestigen enkel het manifest en volledig ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen tussen 1995-2002 te Omhajer te hebben gewoond, daar – indien u Omhajer zou hebben verlaten nadat het pinkstergeloof verboden werd in Eritrea – dit nog steeds betekent dat u ten tijde van de oorlog en Ethiopische bezetting van Omhajer [waarvan u niet op de hoogte bleek], er zou zijn verbleven.

Bovenstaande verklaringen doen volledig en geheel afbreuk aan de door u beweerde afkomst uit Omhajer te Eritrea, waar u beweerdelijk geleefd zou hebben vanaf uw geboorte in het jaar 1995, tot uw vertrek naar Soedan in 2002. Voorts dient vastgesteld dat u evenmin uw beweerd verblijf te Soedan, tussen 2002 en mei 2013, aannemelijk heeft weten te maken.

U verklaarde dat u, nadat u samen met uw tante Eritrea verliet, in de wijk 'Um Bada' in de stad Omdurman ging wonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaarde er gewoond te hebben tot het vertrek van uw tante uit Soedan, waarna u ging inwonen bij de familie waar u werkte als huishoudhulp, die elders in de wijk Um Bada woonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd welke wijken er grenzen aan de wijk Um Bada te Omdurman, antwoordde u 'Sabeel' [u doelde vermoedelijk op Um Bada Al Sabeel], 'sharg libya' en 'sharg madani' (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Het dient vastgesteld dat enkel Um Bada Sabeel als wijk in Omdurman werd teruggevonden (zie stadskaart Omdurman, toegevoegd aan het administratief dossier). Gevraagd of u 'Wad Nubawi' kent, antwoordde u ontkennend. Uit de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat 'Wad Nubawi' een wijk in het centrum van de stad Omdurman betreft. Gevraagd of u 'Al Rubatab' kent, antwoordde u opnieuw ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 11).

Uit de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat 'Al Rubatab' een wijk in het centrum van de stad Omdurman betreft. U verder gevraagd of u 'Al Arda', 'Al Abasia', 'Beit Al Mal', 'Abu Rouf', en 'Al Mulazmin', kent, bleef u steeds het antwoord schuldig. Het dient evenwel vastgesteld dat dit allemaal wijken in het centrum van de stad Omdurman betreffen. **Dat u deze, aan u genoemde, centraal gelegen wijken te Omdurman, niet blijkt te kennen, doet reeds vraagtekens rijzen bij het door u beweerd verblijf te Omdurman gedurende een 11-tal jaren.** Gevraagd of er sportstadions zijn te Omdurman, antwoordde u bevestigend dat er een voetbalstadion Hilal is (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd waar dit stadion gelegen is te Omdurman, antwoordde u dat dit naast de marktplaats 'sug Omdurman' is. U geconfronteerd met de vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat dit stadion naast de marktplaats 'sug sha'abi' is gelegen, antwoordde u er niet zeker van te zijn, en herhaalde u het te kennen als nabij de marktplaats 'sug Omdurman'. Gevraagd of u nog andere sportstadions in Omdurman kent, antwoordde u ontkennend. Het dient evenwel vastgesteld, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat het sportstadion 'Hilal' grenst aan de marktplaats 'sug Sha'abi', en dat er zich nog een ander sportstadion – namelijk het 'Al Marreekh' stadion – bevindt, op zo'n 400 meter verwijderd van het Hilal-stadion, in een parallelstraat. Gevraagd of er ziekenhuizen zijn te Omdurman, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd of er universiteiten zijn te Omdurman, antwoordde u opnieuw het niet te weten. **Het dient opgemerkt dat uw kennis van de stad Omdurman uitermate pover bevonden wordt, voor iemand die oppert gedurende een 11- tal jaren in deze stad gewoond te hebben.**

Gevraagd of er zich ooit aanvallen voordeden op Khartoum, dan wel op Omdurman, antwoordde u de vraag ontwijkend dat u geen papieren had (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd of er ooit gewapende bewegingen de stad Khartoum, dan wel Omdurman, binnenvielen wanneer u er nog woonde, antwoordde u zich enkel betogingen te herinneren. Gevraagd of u zich dan ook aanvallen vanwege gewapende bewegingen herinnert, dan wel niet, antwoordde u zich zoiets niet te herinneren. Gevraagd of u ooit gehoord heeft van de beweging 'Justice and Equality Movement', antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U geconfronteerd met de vaststelling dat de rebellenbeweging 'Justice and Equality Movement' [verder: JEM] de stad Omdurman binnenviel, er een oorlog in de stad ontstond, en er nadien een avondklok werd ingesteld, en gevraagd hoe het mogelijk is dat u dit niet weet, antwoordde u zich niet alles te herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U erop gewezen dat u toen te Omdurman woonde, de stad die binnengevallen werd, antwoordde u dat zo'n zaken u niet erg interesseerden. U erop gewezen dat uw beweerd desinteresse voor dit evenement niet relevant is, daar er een ware oorlogstoestand ontstond nadat JEM Omdurman binnenviel, en men zoiets toch sowieso opmerkt (los van de vraag of het u interesseerde), antwoordde u dat u zich enkel betogingen kunt herinneren. Gevraagd of u zo'n zaken – betogingen – dan wel opmerkte, maar niet dat een gewapende rebellenbeweging de hoofdstad van Soedan binnenviel, en er een ware oorlogszone ontstond in Omdurman, antwoordde u dat er 'misschien' een oorlog was, en u enkel weet heeft van een betoging.

Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat de rebellenbeweging JEM op 10 mei 2008 een grootschalige militaire aanval op Khartoem en Umdurman uitvoerde waarbij meer dan 220 doden zouden zijn gevallen en het Soedanese leger met tanks, vliegtuigen en helikopters de aanval afsloeg, waarbij er 48 uur onafgebroken gevochten werd in de straten van Khartoem en Omdurman. Nadien werd een avondklok ingesteld te Omdurman, en werden er honderden individuen gearresteerd in de weken volgend op de aanval vanwege JEM. Dat u hieromtrent helemaal niets weet te vertellen, noch op de hoogte bleek te zijn van deze evenementen, doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerd verblijf in Omdurman ten tijde van deze evenementen. Dit gegeven zijnde, alsook de hierboven gemaakte vaststelling dat uw kennis betreffende de stad Omdurman bijzonder pover wordt bevonden, dient geconcludeerd dat het allesbehalve geloofwaardig bevonden wordt dat u gedurende een 13-tal jaren gewoond zou hebben te Omdurman.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient besloten dat uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag, geenszins weten te overtuigen, en de door u geopperde Eritrese nationaliteit en afkomst, helemaal niet geloofwaardig worden bevonden.

Het feit dat u uw verklaringen in de taal Tigrinya heeft afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerd Eritrese nationaliteit, omdat Tigrinya niet alleen in Eritrea wordt gesproken – waar er zo'n 2,5 miljoen Tigrinyasprekers zijn (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier), maar eveneens in een aanzienlijk deel van Ethiopië – waar er zo'n 4,3 miljoen Tigrinya-sprekers zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), hetgeen bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van

Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

U legde geen enkel document neer ter staving van uw beweerde identiteit en nationaliteit, noch ter ondersteuning van het door u geopperde asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.1. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "geboorteakte dochter", "Verklaring op eer", "Foto's kwetsuur kind door val" en "kopie doopcertificaat".

Ter zitting legt zij een kleurenkopie van het doopcertificaat voor.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 24 juni 2016 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster wijst erop dat zij tijdens haar gehoor "enorm gespannen" was. Zij verwijst dienaangaande naar een verklaring van haar OCMW-begeleider, waaruit blijkt dat het gehoor "een uitermate stressvolle gebeurtenis" was "daar haar toekomst en die van haar kind hiermee bepaald wordt", dat verzoekster te lijden had "onder het feit dat ze voor de eerste maal gescheiden werd van haar dochter, die toen amper 5 maanden was", dat haar dochter "eerder die dag een zware val had gemaakt, waardoor zij aan haar hoofd gekwetst werd" en dat zij "geheel ontdaan (was) door de -pas gebeurde- aanslagen op Brussel van 22 maart. Verzoekster werd terug geconfronteerd met de angst uit haar geboorteland en uit Soedan."

Zij legt een doopcertificaat voor waaruit zou blijken dat zij gedoopt werd in de kerk van Omhajer.

Haar beperkte kennis van Omhajer wijt zij aan het feit dat zij "amper 7 jaar oud was toen ze deze streek verliet", dat zij "weinig tot geen herinneringen" heeft aan deze periode en dat zij nauwelijks naar school ging en vooral binnenshuis verbleef, waardoor zij amper indrukken heeft gekregen van Omhajer. Zij stelt: "Het wereldbeeld van een zevenjarige verschilt uiteraard van dat van een volwassen persoon. (...) Het komt niet aan de Commissaris-Generaal toe om de eerste herinneringen van verzoekster te beoordelen en hieruit een conclusie te trekken. Het is perfect aannemelijk dat verzoekster als zevenjarige niet op de hoogte was van het conflict dat gaande was in haar regio." Verzoekster voegt nog toe dat zij, indien zij wel op de hoogte geweest zou zijn, deze traumatische herinneringen ook verdrongen kan hebben.

Wat haar verblijf in Soedan betreft, legt zij uit dat zij eerst de woning niet mocht verlaten "uit angst om opgepakt en gedeporteerd te worden". Nadat haar tante haar op 13 jarige leeftijd achterliet in Soedan is zij opgevangen door andere Eritreeërs, die haar aan een job als huishoudhulp hebben geholpen. Zij stelt dat zij bij een goeie familie als huishoudhulp heeft ingewoond en dat zij daar als slaaf behandeld werd en het huis amper mocht verlaten: "Verzoekster mocht enkel op zondag de woning even verlaten. Zij maakte hiervan gebruik om in het geheim de kerk te bezoeken. (...) Verzoekster heeft nooit de woning verlaten om een andere reden dan het bezoeken van de kerk, zij heeft derhalve ook geen enkele kennis van het straatbeeld van Omdurman. Verzoekster mocht zelfs niet alleen boodschappen doen. Een lid van de familie ging telkens mee naar de winkel, en verzoekster moest alle etenswaren dragen."

Verzoekster voert aan dat zij "zeer traumatische herinneringen (heeft) aan deze verblijven in de gevangenis" en dat zij er het slachtoffer werd van seksueel geweld. Zij "heeft deze feiten altijd verzwegen door de schaamte die zij ondervindt". Zij legt uit dat "in Soedan wordt zeer denigrerend omgegaan met slachtoffers van verkrachting en worden zij als oneervol en zelfs als 'afval' beschouwd. Zij worden volledig buitengesloten van de maatschappij, en zullen onder andere geen huwelijkspartner vinden.

Verzoekster is dermate geïndoctrineerd met het gevoel van schaamte, dat het voor haar emotioneel zeer belastend is om verklaringen af te leggen over de gruwel die haar is aangedaan in de gevangenis. Het is pas na vele gesprekken met een maatschappelijk werkster dat zij bereid was om de waarheid aan het licht te brengen.”.

Verzoekster benadrukt dat zij in Soedan voortdurend in angst leefde en al geruime tijd haar vertrek had voorbereid, dat zij haar plannen echter nooit tot uitwerking kon brengen omwille van het gebrek aan financiering en dat zij pas in 2013 voldoende gespaard had om haar vlucht uit Soedan te financieren.

Zij stelt een vrees voor vervolging te vrezen voor het illegaal verlaten van Eritrea, omwille van haar geloof en omdat zij een ongetrouwde moeder is *“hetgeen niet wordt geaccepteerd in Eritrea”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoekster alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar zij opgegroeid is en tot haar vlucht gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom zij gevlucht is.

2.4. Aangezien verzoekster verklaart op 7 december 1995 geboren te zijn in Omhajer, Eritrea, en daar te hebben gewoond tot 2002, toen zij met haar tante naar Omdurman, Soedan, verhuisde, kan van verzoekster de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat zij 7 jaar in Omhajer, Eritrea, heeft gewoond en dat haar ouders, met wie zij - tot twee jaar terug - telefonisch contact onderhield (gehoor, p. 4-5), er nog steeds verblijven. Ook al wordt niet verwacht dat verzoekster over een gedetailleerde kennis van Eritrea beschikt, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoekster haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving, alsook de ervaringen van haar ouders die er nog steeds verblijven, kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekster ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoekster kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met haar sociale en maatschappelijke omgeving. Verzoeksters kennis is echter ernstig ontoereikend.

2.5. Vooreerst is geheel onaanvaardbaar dat verzoeksters verklaringen over de veiligheidssituatie in Omhajer toen zij er beweerdelijk nog woonde drastisch afwijken van objectieve informatie. Verzoekster gaf met name aan dat het er vredevol was, dat de scholen en crèches te Omhajer steeds open waren en functioneerden, dat Eritrea, op de onafhankelijkheidsstrijd die eindigde in 1991 na, geen conflicten met andere landen gekend heeft en dat zij geen weet had van soldaten van een ander land in Omhajer (gehoor, p. 4-5, 8, 12, 20). Echter uit objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de situatie er volledig anders was, dat Omhajer bezet werd door het Ethiopische leger tussen 16 mei 2000 en 21 september 2000, met name toen verzoekster er nog woonde, en dat tijdens deze periode de overgrote meerderheid van de inwoners van Omhajer de stad ontvluchtte. Na het vertrek van de Ethiopische leger troepen werden de inwoners van Omhajer door de Eritrese overheid verboden om meteen terug te keren, gezien het overwicht aan landmijnen in de stad. Hierna was de stad volledig verlaten en verwoest, was er geen enkele burger aanwezig en waren de kerk en moskee van Omhajer erg zwaar beschadigd.

2.6. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster *“amper 7 jaar oud was toen ze deze streek verliet”*, dat zij *“weinig tot geen herinneringen”* heeft aan deze periode, dat zij nauwelijks naar school ging en vooral binnenshuis verbleef, waardoor zij amper indrukken heeft gekregen van Omhajer, dat *“Het wereldbeeld van een zevenjarige verschilt uiteraard van dat van een volwassen persoon”*, dat het aannemelijk is dat *“verzoekster als zevenjarige niet op de hoogte was van het conflict dat gaande was in haar regio”* en dat zij, indien zij wel op de hoogte geweest zou zijn, deze traumatische herinneringen ook verdrongen kan hebben. De Raad antwoordt dat een dergelijke gehele onwetendheid geenszins verklaard kan worden door verzoeksters jeugdige leeftijd toen zij er woonde, noch door verdringing omwille van het *“trauma”* - waarvan zij overigens geen objectief (medisch) bewijs neerlegt -, temeer gezien verzoekster beweerde zich wel andere zaken te herinneren, zoals de kerk, de marktplaats en de moskee (gehoor, p. 8). Bovendien ziet de Raad niet in hoe verzoekster, zelfs al zou ze inderdaad geen persoonlijke herinneringen (meer) hebben aan de bezetting van Omhajer tussen 16 mei 2000 en 21 september 2000 waarna de inwoners de stad ontvluchtten, gedurende de laatste 16 jaar hierover geen enkele kennis zou hebben opgedaan, desgevallend via haar ouders die er nog steeds verblijven en met wie zij - tot twee jaar terug - telefonisch contact onderhield (gehoor, p. 4-5), dan wel via haar (Eritrese) tante met wie zij naar Soedan trok en die haar wél vertelde over zoba's en stammen in Eritrea (gehoor, p. 20). Dergelijke verklaringen zijn op zich al voldoende om verzoekers herkomst uit Eritrea te ontkennen.

2.7. Ten slotte strookt verzoeksters bewering dat zij graad 1 en graad 2 volgde in Eritrea niet met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat kinderen in Eritrea pas vanaf de leeftijd van 7 beginnen met schoollopen (gehoor, p. 12). Zelfs indien verzoekster zou getraumatiseerd zijn, wat niet aannemelijk gemaakt wordt te meer ze niet in Eritrea was, dan nog kan verwacht worden dat ze weet of ze naar school ging of niet.

2.8. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoekster verklaarde dat Omhajer dicht bij Hamdait in Soedan en dicht bij de ‘berg’ Tekeze in Ethiopië gelegen is (gehoor, p. 6), beweerde zij geen rivieren of (andere) bergen nabij Omhajer te kennen (gehoor, p. 8) en meende zij dat ‘Setit’ een administratief deel van Omhajer betreft. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat de Tekeze een rivier is, die ook gekend is als de Setit-rivier, dat deze rivier de grens vormt tussen Eritrea en Ethiopië, in het meest westelijke deel, en dat deze rivier op ongeveer 1 kilometer ten zuiden van Omhajer gelegen is.

De Raad vindt het opmerkelijk dat verzoekster dergelijke feiten zou weten op 7 jaar. Echter zoals de commissaris-generaal stelt is kan geen enkel – *zelfs niet het minste – geloof gehecht worden aan uw bewering dat u te Omhajer zou zijn geboren, en er gewoond zou hebben tot het jaar 2002*”. Dergelijke gegevens zijn dan ook ingestudeerd, wat opnieuw aantoont dat verzoekster wel getracht heeft zich voor te bereiden op het CGVS-verhoor door (weliswaar gebrekkig) kennis aan te leren.

2.9. Het bij het verzoekschrift gevoegde en ter zitting voorgelegde doopcertificaat, waaruit zou blijken dat zij gedoopt werd in de kerk van Omhajer, wordt bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.10. Uit voorgaande kan slechts overduidelijk worden afgeleid dat verzoekster niet bekend is met Omhajer, Eritrea, en er ook niet heeft gewoond. De stellingen in het verzoekschrift, dat zij vervolging vreest voor het illegaal verlaten van Eritrea, omwille van haar geloof en omdat zij een ongetrouwde moeder is *“hetgeen niet wordt geaccepteerd in Eritrea”*, zijn derhalve niet dienstig.

2.11. Verzoekster maakt evenmin haar 11-jarig verblijf te Omdurman, Soedan, aannemelijk. Zij beweerde in de wijk ‘Um Bada’ in de stad Omdurman te hebben gewoond (gehoor, p. 9), maar herkende de centraal gelegen wijken ‘Wad Nubawi’, ‘Al Rubatab’, ‘Al Arda’, ‘Al Abasia’, ‘Beit Al Mal’, ‘Abu Rouf’, en ‘Al Mulazmin’ niet (gehoor, p. 9-11). Over de sportstadions in de stad legde zij verklaringen af die niet stroken met de informatie in het administratief dossier (gehoor, p. 16) en zij had geen weet van enige ziekenhuizen of universiteiten in Omdurman (gehoor, p. 16). Voorts kon zij zich niet herinneren dat er zich ooit aanvallen voordeden op Khartoum (gehoor, p. 14), had zij nog nooit gehoord van de beweging ‘Justice and Equality Movement’ en gaf zij meermaals aan zich enkel betogingen te herinneren (gehoor, p. 15). Deze verklaringen kunnen niet verzoend worden met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de rebellenbeweging ‘Justice and Equality Movement’ op 10 mei 2008 een grootschalige militaire aanval op Khartoem en Omdurman uitvoerde, waarbij meer dan 220 doden zouden zijn gevallen en het Soedanese leger met tanks, vliegtuigen en helikopters de aanval afsliep, waarbij er 48 uur onafgebroken gevochten werd in de straten van Khartoem en Omdurman, en waarna er een avondklok werd ingesteld. De onwetendheid van verzoekster kan niet verschoond worden door de *post factum* beweringen in het verzoekschrift dat zij eerst de woning niet mocht verlaten *“uit angst om opgepakt en gedeporteerd te worden”* en dat zij daarna bij een gegoede familie als huishoudhulp heeft ingewoond waar zij als slaaf behandeld werd en het huis amper mocht verlaten. Integendeel, uit verzoeksters verklaringen en uit het verzoekschrift blijkt immers dat verzoekster elke zondag naar de kerk ging en dat zij met de familie inkopen ging doen, waardoor zij zich aldus regelmatig in het maatschappelijk leven begaf, wat ook blijkt uit het feit dat zij stelt wél aangaf weet te hebben van betogingen in de stad (gehoor, p. 15). Het is bijgevolg geheel ongeloofwaardig dat zij geen enkele notie heeft van de grootschalige aanval op Omdurman in 2008. Verzoekster toont dan ook niet aan als vluchteling in Soedan geleefd te hebben en er opgegroeid te zijn.

2.12. Verzoekster wijst erop dat zij tijdens haar gehoor *“enorm gespannen”* was. Zij verwijst dienaangaande naar een verklaring van haar OCMW-begeleider, waaruit blijkt dat het gehoor *“een uitermate stressvolle gebeurtenis”* was *“daar haar toekomst en die van haar kind hiermee bepaald wordt”*, dat verzoekster te lijden had *“onder het feit dat ze voor de eerste maal gescheiden werd van haar dochter, die toen amper 5 maanden was”*, dat haar dochter *“eerder die dag een zware val had gemaakt, waardoor zij aan haar hoofd gekwetst werd”* en dat zij *“geheel ontdaan (was) door de -pas gebeurde- aanslagen op Brussel van 22 maart. Verzoekster werd terug geconfronteerd met de angst uit haar geboorteland en uit Soedan.”* Zij voegt dienaangaande bij haar verzoekschrift *“geboorteaakte dochter”, “Verklaring op eer”* en *“Foto’s kwetsuur kind door val”*. De Raad benadrukt dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. Stress en *“spanning”* zijn echter geen aannemelijke verklaring voor verzoeksters vaagheid omtrent de door haar zelf aangebrachte en beweerde herkomst. Uit het gehoorverslag blijkt daarenboven dat verzoekster de vragen goed begreep, maar dat zij de vragen op incoherente wijze beantwoorde en tevens soms feitelijk foutieve antwoorden gaf, hetgeen echter niet kan teruggebracht worden tot een slecht begrip van de vragen. Integendeel uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster geen enkele melding maakte van enige gemoedstoestand of zorgen die haar ervan weerhouden zou hebben volwaardige verklaringen af te leggen. Bij aanvang werd haar gevraagd of zij nog vragen heeft betreffende het gehoor, waarop zij ontkennend antwoordde (gehoor, p. 2). Ook op het einde van het gehoor werd haar gevraagd of zij nog zaken te vertellen had, waarop zij antwoordde: *“Ik denk dat ik alles zei. Ik wil de Belgen bedanken, en iedereen hier aanwezig.”* (gehoor, p. 23).

Noch uit de door verzoekster voorgelegde “geboorteakte dochter”, “Verklaring op eer” en “Foto's kwetsuur kind door val”, noch uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure of dat de door haar voorgehouden stress van die aard was om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag. Integendeel verzoekster bleek feiten en gegevens te verklaren die ze manifest ingestudeerd heeft.

2.13. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.16. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoont, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.17. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3, te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.18. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK